Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Afdeling)

30. april 2015 *

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Syrien — indefrysning af midler — ret til forsvar — begrundelsespligt — fejlvurdering — ejendomsret — ret til respekt for privatlivet — proportionalitet«

I sag T-593/11,

Fares Al-Chihabi, Alep (Syrie), først ved advokaterne L. Ruessmann og W. Berg, derefter ved L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen først ved S. Boelaert og T. Scharf, derefter ved T. Scharf og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2011/522/FUSP af 2. september 2011 om ændring af afgørelse 2011/273/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 228, s. 16), Rådets forordning (EU) nr. 878/2011 af 2. september 2011 om ændring af forordning (EU) nr. 442/2011 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT L 228, s. 1), Rådets afgørelse 2011/782/FUSP af 1. december 2011 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/273/FUSP (EUT L 319, s. 56), Rådets forordning (EU) nr. 36/2012 af 18. januar 2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og om ophævelse af forordning (EU) nr. 442/2011 (EUT L 16, s. 1), Rådets afgørelse 2012/739/FUSP af 29. november 2012 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/782/FUSP (EUT L 330, s. 21), Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1117/2012 af 29. november 2012 om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 (EUT L 330, s. 9), Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 363/2013 af 22. april 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 (EUT L 111, s. 1) og Rådets afgørelse 2013/255/FUSP af 31. maj 2013 om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 147, s. 14) samt enhver senere retsakt, for så vidt som den opretholder eller erstatter disse akter, for så vidt som disse akter vedrører sagsøgeren,

* Processprog: engelsk.

har

RETTEN (Syvende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. van der Woude, og dommerne I. Wiszniewska-Białecka og I. Ulloa Rubio (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. juni 2014,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, Fares Al-Chihabi, er en forretningsmand med syrisk statsborgerskab.

2 Den 9. maj 2011 vedtog Rådet for Den Europæiske Union afgørelse 2011/273/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 121, s. 11), idet det på det kraftigste fordømte den voldelige undertrykkelse af fredelige protester forskellige steder over hele Syrien og opfordrede de syriske myndigheder til at afholde sig fra at anvende magt. Henset til situationens alvor indførte Rådet en våbenembargo, et forbud mod eksport af udstyr, der kan anvendes til intern undertrykkelse, begrænsninger i tilladelser til indrejse i Den Europæiske Union og indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer for så vidt angår visse personer og enheder, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien.

3 Navnene på de personer, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien, samt navnene på de personer, fysiske eller juridiske, og enheder, som har tilknytning til disse, er nævnt i bilaget til afgørelse 2011/273. Sagsøgerens navn er ikke opført heri. I henhold til denne afgørelses artikel 5 kan Rådet ændre det nævnte bilag, idet det træffer afgørelse herom på forslag af en medlemsstat eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

4 Eftersom visse af de restriktive foranstaltninger over for Den Arabiske Republik Syrien er omfattet af EUF-traktatens anvendelsesområde, vedtog Rådet forordning (EU) nr. 442/2011 af 9. maj 2011 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT L 121, s. 1). Denne forordning er i det væsentlige identisk med afgørelse 2011/273, men den foreskriver mulighed for frigivelse af de indefrosne pengemidler. Den i bilag II til nævnte forordning indeholdte liste er identisk med listen i bilaget til afgørelse 2011/273, og sagsøgerens navn er således ikke opført heri. I medfør af artikel 14, stk. 1 og 4, i forordning nr. 442/2011 ændrer Rådet, når det træffer afgørelse om de omhandlede restriktive foranstaltninger med hensyn til en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ, bilag II i overensstemmelse hermed og reviderer i øvrigt den heri indeholdte liste med regelmæssige mellemrum og mindst hver 12. måned.

5 Ved afgørelse 2011/522/FUSP af 2. september 2011 (EUT L 228, s. 16) ændrede Rådet afgørelse 2011/273, idet det fastsatte, at anvendelsesområdet for afgørelsen, herunder bilaget hertil, også omfattede »personer, der drager fordel af eller støtter regimet, og […] personer med tilknytning til dem, jf. listen i bilaget«. Sagsøgerens navn fremgår af første række i tabellen i bilaget til den pågældende afgørelse sammen med udtrykket »2.09.2011« og følgende begrundelse:

»formand for Aleppos industri- og handelskammer; støtter det syriske regime økonomisk«.

6 Ved forordning (EU) nr. 878/2011 af 2. september 2011 om ændring af forordning nr. 442/2011 (EUT L 228, s. 1) har Rådet udvidet anvendelsesområdet for bilag II til forordning nr. 442/2011 til »[de] personer og enheder, der drager fordel af eller støtter regimet, samt personer og enheder med tilknytning til dem«. Sagsøgerens navn fremgår af første række i tabellen i dette bilag sammen med samme begrundelse og oplysninger som nævnt i bilaget til afgørelse 2011/522.

7 Den 3. september 2011 offentliggjorde Rådet bekendtgørelsen til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/522 og forordning nr. 878/2011 (EUT C 261, s. 4).

8 Ved afgørelse 2011/782/FUSP af 1. december 2011 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/273 (EUT L 319, s. 56) fandt Rådet, at det i lyset af den alvorlige situation i Syrien var nødvendigt at indføre yderligere restriktive foranstaltninger, såsom bl.a. restriktioner vedrørende finansiering af virksomheder eller deltagelse i visse infrastrukturprojekter. For at sikre klarhed blev de ved afgørelse 2011/273 indførte foranstaltninger og de yderligere foranstaltninger integreret i en enkelt retsakt. Sagsøgerens navn er opført i række 51 i tabellen i bilag I til denne sidstnævnte afgørelse med de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anført i bilaget til afgørelse 2011/522.

9 Den 2. december 2011 offentliggjorde Rådet en bekendtgørelse til de personer og enheder, som var omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/782 og forordning nr. 442/2011 som gennemført ved Rådets gennemførelsesforordning nr. 1244/2011 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT C 351, s. 14).

10 Rådets forordning (EU) nr. 36/2012 af 18. januar 2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og om ophævelse af forordning (EU) nr. 442/2011 (EUT L 16, s. 1) fastsætter nye restriktive foranstaltninger og ændrer listen over berørte personer og enheder. Sagsøgerens navn optræder i række 51 i tabellen i bilag II til denne forordning med de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anført i bilaget til afgørelse 2011/522.

11 Den 24. januar 2012 offentliggjorde Rådet en bekendtgørelse til de personer og enheder, som var omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/782 som gennemført ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/37/FUSP og i forordning nr. 36/2012 som gennemført ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 55/2012 om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT C 19, s. 5).

12 Ved Rådets afgørelse 2012/739/FUSP af 29. november 2012 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/782 (EUT L 330, s. 21) blev de omhandlede restriktive foranstaltninger integreret i en enkelt retsakt. Sagsøgerens navn optræder i række 49 i tabellen i bilag I til den pågældende afgørelse med delvist de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anført i bilaget til afgørelse 2011/522. Rådet har ligeledes angivet en ny begrundelse, nemlig udtrykket »Næstformand for Cham Holding«.

13 Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1117/2012 af 29. november 2012 om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 36/2012 (EUT L 330, s. 9) ændrer bilag II til forordning nr. 36/2012. Sagsøgerens navn er opført i række 1 i tabellen i det pågældende bilag med de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anført i bilaget til afgørelse 2012/739.

14 Den 30. november 2012 offentliggjorde Rådet en bekendtgørelse til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i Rådets afgørelse 2012/739 og forordning nr. 36/2012 som gennemført ved gennemførelsesforordning nr. 1117/2012 (EUT C 370, s. 6).

15 Rådets gennemførelsesafgørelse 2013/185/FUSP af 22. april 2013 om gennemførelse af afgørelse 2012/739 (EUT L 111, s. 77) har til formål at ajourføre den i bilag I til afgørelse 2012/739 indeholdte liste over de personer og enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger. Sagsøgerens navn er opført i række 49 i dette bilag med de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anført i afgørelse 2012/739.

16 Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 363/2013 af 22. april 2013 om gennemførelse af forordning nr. 36/2012 (EUT L 111, s. 1) ændrer bilag II til forordning nr. 36/2012. Sagsøgerens navn er opført i række 49 i tabellen i dette bilag med de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anført i bilaget til afgørelse 2012/739.

17 Den 23. april 2013 offentliggjorde Rådet en bekendtgørelse til de personer og enheder, som var omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2012/739 som gennemført ved gennemførelsesafgørelse 2013/185 og forordning nr. 36/2012 som gennemført ved gennemførelsesforordning nr. 363/2013 (EUT C 115, s. 5).

18 Den 31. maj 2013 vedtog Rådet afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 147, s. 14). Sagsøgerens navn optræder i række 49 i bilag I til denne afgørelse med de samme oplysninger og begrundelser som dem, der er anvendt i bilaget til afgørelse 2012/739.

19 Den 1. juni 2013 offentliggjorde Rådet en bekendtgørelse til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2013/255 og forordning nr. 36/2012 (EUT C 155, s. 1).

Retsforhandlinger og parternes påstande

20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. september 2011 har sagsøgeren anlagt et annullationssøgsmål til prøvelse af afgørelse 2011/522, forordning nr. 878/2011, Rådets afgørelse 2011/684/FUSP af 13. oktober 2011 om ændring af afgørelse 2011/273 (EUT L 269, s. 33), og af Rådets forordning (EU) nr. 1011/2011 af 13. oktober 2011 om ændring af forordning nr. 442/2011 (EUT L 269, s. 18), for så vidt som de angår sagsøgeren, og af alle senere retsakter, som tilsigter at opretholde disse retsakter, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

21 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den samme dag har sagsøgeren indgivet begæring om fremskyndet procedure i henhold artikel 76a i Rettens procesreglement.

22 Ved afgørelse af 20. januar 2012 har Retten (Sjette Afdeling) afslået denne begæring.

23 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Sjette Afdeling den 30. april 2012 efterkom denne Europa-Kommissionens begæring om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande, indleveret til Rettens Justitskontor den 16. marts 2012.

24 Ved replik indleveret til Rettens Justitskontor den 12. april 2012 har sagsøgeren tilpasset sine påstande, idet han ligeledes har nedlagt påstand om annullation af afgørelse 2011/782 og forordning nr. 36/2012, for så vidt som disse retsakter vedrører ham. I duplikken indleveret til Rettens Justitskontor den 25. maj 2012 tog Rådet sagsøgerens anmodning til efterretning.

25 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juli 2013 har sagsøgeren tilpasset sine påstande, idet han alene har nedlagt påstand om annullation af afgørelse 2012/739, gennemførelsesafgørelse 1117/2012, gennemførelsesforordning nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255, for så vidt som disse retsakter vedrører ham, og alle senere retsakter, i det omfang de opretholder eller erstatter disse retsakter, for så vidt som de vedrører ham. Rådet har i sine bemærkninger til det

pågældende processkrift om tilpasning af påstandene indleveret til Rettens Justitskontor den 3. september 2013 taget sagsøgerens begæring til efterretning, idet det imidlertid har bestridt sagsøgerens argument om, at han ikke længere var næstformand for Cham Holding.

26 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Syvende Afdeling, som nærværende sag følgelig er blevet henvist til.

27 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 anmodet Rådet og sagsøgeren om at besvare visse skriftlige spørgsmål og i givet fald at fremlægge nærmere bestemte dokumenter. Parterne har efterkommet disse anmodninger.

28 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 12. juni 2014. Sagsøgeren har bekræftet, at han undlader at nedlægge påstand om annullation af alle senere retsakter, for så vidt som de opretholder eller erstatter disse retsakter, hvilket er blevet tilført retsbogen.

29 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelse 2011/522, forordning nr. 878/2011, afgørelse 2011/782, forordning nr. 36/2012, afgørelse 2012/739, gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, gennemførelsesforordning nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255 (herefter under ét »de anfægtede retsakter«) annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Rådet, støttet af Kommissionen, har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

31 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet indledningsvis påberåbt sig fire anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til god forvaltning og særligt begrundelsespligten, det andet vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar og tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, det tredje vedrører tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder, herunder ejendomsretten, retten til respekt for ære og omdømme, retten til at arbejde og oprette og drive egen virksomhed samt retten til respekt for uskyldsformodningen, og det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til privatlivets fred og proportionalitetsprincippet. I sit processkrift om tilpasning har sagsøgeren ligeledes rejst et femte anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn.

32 Retten undersøger først det andet anbringende, derefter det første og det femte anbringende og endelig det tredje og det fjerde anbringende under ét.

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til forsvar og en tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

33 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat hans ret til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, eftersom Rådet var forpligtet til i videst mulige omfang at underrette ham om grundene til, at hans navn var optaget på listen over personer, som var omfattet af de restriktive

foranstaltninger, for det første på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen om at opføre hans navn på denne liste, og for det andet senest så hurtigt som muligt efter vedtagelsen af denne afgørelse for at give ham mulighed for at udøve sin ret til at anlægge sag inden for de fastsatte frister.

34 Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig en tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, som følger af tilsidesættelsen af hans ret til forsvar på grund af, at der ikke findes en fremgangsmåde, der giver ham mulighed for at gøre sine synspunkter gældende, og Rådets nægtelse af at give ham aktindsigt inden for en rimelig frist efter fastsættelsen af disse foranstaltninger i bl.a. de beviser, der er anvendt for at begrunde de pålagte restriktive foranstaltninger.

35 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumenter.

36 Det skal indledningsvis bemærkes, at retten til forsvar, som er sikret ved artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, indebærer ret til at blive hørt og ret til aktindsigt med forbehold af legitime hensyn til fortrolighed (jf. Domstolens dom af 18.7.2013, forenede sager C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, Kommissionen m.fl. mod Kadi, herefter »Kadi II-dommen«, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

37 Retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, som er sikret ved artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, kræver, at den pågældende skal kunne få kendskab til begrundelsen for den afgørelse, som er truffet i forhold til ham, enten ved at læse selve afgørelsen eller ved på begæring at få en meddelelse af begrundelsen, uden at dette berører den kompetente rets beføjelse til at kræve af den omhandlede myndighed, at denne meddeler begrundelsen, såvel for at sætte den pågældende i stand til at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og at afgøre, om sagen bør prøves af de kompetente retter, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte sidstnævnte fuldt ud i stand til at udøve en legalitetsprøvelse af den omhandlede afgørelse (jf. Kadi II-dommen, præmis 100 og den deri nævnte retspraksis).

38 Artikel 52, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder indrømmer imidlertid begrænsninger i udøvelsen af de rettigheder, der anerkendes heri, for så vidt som den pågældende begrænsning respekterer hovedindholdet i den omhandlede grundlæggende rettighed, og den under iagttagelse af proportionalitetsprincippet er nødvendig og reelt opfylder målsætninger af almen interesse, der er anerkendt af Unionen (jf. Kadi II-dommen, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis).

39 Hertil kommer, at spørgsmålet, om der foreligger en tilsidesættelse af retten til forsvar, skal undersøges ud fra de specielle omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, navnlig arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget, samt de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. Kadi II-dommen, præmis 102 og den deri nævnte retspraksis).

Fremsendelse af de anfægtede retsakter til sagsøgeren

40 Hvad angår fremsendelsen af de anfægtede retsakter til sagsøgeren bemærkes, at EU's retsinstanser sondrer mellem på den ene side den oprindelige optagelse af en persons navn på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger ved en afgørelse, og på den anden side opretholdelsen af optagelsen af denne persons navn på den pågældende liste ved efterfølgende afgørelser.

41 Hvad for det første angår den oprindelige optagelse af en persons navn på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger, kan det ikke kræves af Unionens myndigheder, at de meddeler nævnte begrundelse for de pågældende foranstaltninger forud for den første optagelse af en person eller en enhed på en sådan liste (jf. Rettens dom af 13.9.2013, sag T-383/11, Makhlouf mod Rådet, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis). En sådan forudgående meddelelse ville være egnet til at bringe effektiviteten af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer i henhold til disse afgørelser i fare (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

42 Med henblik på at opnå det formål, som forfølges med afgørelse 2011/522 og forordning nr. 878/2011, i hvis bilag sagsøgerens navn oprindeligt er optaget, skal sådanne foranstaltninger i sagens natur drage fordel af en overraskelseseffekt og anvendes med øjeblikkelig virkning (jf. i denne retning dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

43 Af grunde, som ligeledes vedrører det formål, som forfølges med denne afgørelse, og effektiviteten af de foranstaltninger, som er foreskrevet heri, var Unionens myndigheder således ikke forpligtet til at høre sagsøgeren forud for den første optagelse af hans navn på den liste, som er indeholdt i disse bilag (jf. i denne retning dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis)

44 Hvad for det andet angår meddelelsen forud for afgørelser om at opretholde opførelsen af en persons navn på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger, fremgår det af Kadi II-dommens præmis 101, sammenholdt med dens præmis 103, at hvad angår en afgørelse om opretholdelse af den pågældende persons navn på den omhandlede liste er Unionens kompetente myndighed, i modsætning til hvad der er tilfældet for den oprindelige optagelse, i princippet forpligtet til forud for vedtagelsen af denne afgørelse at meddele denne person de oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af og baserer sin afgørelse på, for at denne person kan forsvare sine rettigheder.

45 Når Rådet udfylder begrundelsen for optagelsen af sagsøgerens navn på listen over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, som i det foreliggende tilfælde ved vedtagelsen af afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, skal der sondres mellem de omhandlede retsakter.

46 Hvad angår afgørelse 2011/782 og forordning nr. 36/2012, som opretholder sagsøgerens navn på listen over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, i bilaget til disse akter, uden at ændre begrundelsen for den oprindelige optagelse, skal det bemærkes, at skønt det forholder sig således, at forud for enhver efterfølgende afgørelse om indefrysning af midler og med de samme forbehold skal de nye forhold, der lægges den pågældende til last, i princippet meddeles, og der skal i princippet foretages en høring (Domstolens dom af 21.12.2011, sag C-27/09 P, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, Sml. I, s. 13427, præmis 137, og Rettens dom af 7.12.2010, sag T-49/07, Fahas mod Rådet, Sml. II, s. 5555, præmis 48), er dette ikke tilfældet, når begrundelsen for en efterfølgende indefrysning af midler i det væsentlige er den samme som den, der allerede er henvist til i forbindelse med en forudgående afgørelse. En erklæring herom kan således være tilstrækkelig (Rettens dom af 30.9.2009, sag T-341/07, Sison mod Rådet, Sml. II, s. 3625, præmis 62, og dommen i sagen Fahas mod Rådet, præmis 55).

47 I lyset af denne retspraksis udgør den manglende individuelle meddelelse af afgørelse 2011/782 og forordning nr. 36/2012, for hvilke Rådet blot har gentaget begrundelsen for den oprindelige optagelse uden at tilføje eller ændre noget, ikke en tilsidesættelse af retten til forsvar.

48 Hvad derimod angår afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, for hvilke Rådet har ændret begrundelsen for den oprindelige optagelse af sagsøgerens navn på de omhandlede lister, bemærkes, at i forbindelse med sådanne retsakter skulle meddelelsen om de nye omstændigheder, som blev lagt sagsøgeren til last, og retten til at blive hørt have været sikret forud for vedtagelsen af disse retsakter (dommen i sagen Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, præmis 63).

49 Det skal i denne forbindelse fastslås, at Rådet oplyste sagsøgeren om sin hensigt til at ændre begrundelsen for optagelsen af hans navn på de omhandlede lister i en skrivelse af 29. maj 2012. Sagsøgeren var således i stand til at fremkomme med sine bemærkninger vedrørende den påtænkte nye begrundelse. Det er således med urette, at sagsøgeren har anført, at Rådet har tilsidesat hans ret til at blive hørt vedrørende afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012.

50 Vedrørende afgørelse 2013/255 og gennemførelsesforordning nr. 363/2013 udgør den manglende individuelle meddelelse af disse akter ikke en tilsidesættelse af retten til forsvar, for så vidt som disse retsakter ordret gentager begrundelse i afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012.

Retten til at blive hørt og modtage bevisdokumenter

51 I henhold til retspraksis vedrørende afgørelser om opretholdelse af optagelsen af en persons navn på en liste over personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger forholder det sig således, at når den berørte person eller enhed fremsætter bemærkninger til begrundelsen, har Unionens kompetente myndighed pligt til omhyggeligt og upartisk at undersøge, om de fremførte grunde er velbegrundede i lyset af disse bemærkninger og eventuelle formildende omstændigheder, der fremgår heraf (jf. Kadi II-dommen, præmis 114 og den deri nævnte retspraksis).

52 Som Rådet har fremhævet, bestemmes det i artikel 21 i afgørelse 2011/782, artikel 32 i forordning nr. 36/2012, artikel 27 i afgørelse 2012/739 og artikel 30 i afgørelse 2013/255, at hvis der fremsættes bemærkninger eller forelægges væsentlig ny dokumentation, tager Rådet sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter den pågældende person eller enhed herom.

53 Det skal endvidere understreges, at det kun er efter anmodning herom fra den berørte, at Rådet har pligt til at give ham adgang til de administrative dokumenter, som ikke er fortrolige, og som vedrører den omhandlede foranstaltning (Domstolens dom af 16.11.2011, sag C-548/09 P, Bank Melli Iran mod Rådet, Sml. I, s. 11381, præmis 92).

54 Det skal i øvrigt bemærkes, at offentliggørelsen af en bekendtgørelse til de personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger af denne art, er tilstrækkelig for at gøre de personer, der er berørte af de restriktive foranstaltninger, opmærksomme på muligheden for at anfægte Rådets afgørelse (jf. i denne retning Domstolens dom af 23.4.2013, forenede sager C-478/11 P – C-482/11 P, Gbagbo m.fl. mod Rådet, præmis 62).

55 I den foreliggende sag blev en sådan bekendtgørelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 3. september 2011, samme dag som afgørelse 2011/522 og forordning nr. 878/2011 blev offentliggjort. Bekendtgørelsen oplyste de omhandlede personer om muligheden for at anmode om en meddelelse af de elementer, der havde begrundet de vedtagne retsakter. Rådet handlede på samme måde for så vidt angår afgørelse 2011/782 og forordning nr. 36/2012 ved at offentliggøre en sådan bekendtgørelse i EU-Tidende. Det er således med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke havde haft mulighed for at forsvare sig.

56 Vedrørende afgørelse 2012/739, gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, afgørelse 2013/185 og gennemførelsesforordning nr. 363/2013 oplyste Rådet sagsøgeren om muligheden for at anmode om meddelelse af de elementer, der har begrundet de pågældende retsakter, ved to breve om individuel meddelelse af 30. november 2012 og 13. maj 2013. Sagsøgeren har således været i stand til at anmode om en sådan meddelelse og at forberede sit forsvar.

57 Det fremgår endvidere ikke af sagens akter, at sagsøgeren har gjort brug af den i præmis 54 nævnte fremgangsmåde. Han kan således ikke med rette gøre gældende, at Rådet har tilsidesat hans ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

58 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende må forkastes.

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten

59 Sagsøgeren har anført, at Rådet vedtog de restriktive foranstaltninger vedrørende ham uden at have oplyst ham om begrundelsen herfor på en måde, der gjorde ham i stand til at fremsætte sine anbringender eller fremsætte andre bemærkninger, idet Rådet anvendte generelle stereotype formuleringer uden at præcisere de faktiske og retlige omstændigheder, som berettigede optagelsen af hans navn på de omhandlede lister, eller hvad der førte til vedtagelsen af de anfægtede retsakter.

60 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumenter.

61 Der skal for det første erindres om, at forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt, der er en nødvendig følge af princippet om retten til forsvar, ifølge fast retspraksis har til formål dels at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for EU's retsinstanser, dels at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).

62 I henhold til en ligeledes fast retspraksis, skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

63 For så vidt som den berørte person eller enhed ikke har ret til at blive hørt forud for vedtagelsen af en oprindelig afgørelse om indefrysning af midler og økonomiske ressourcer, er det endnu vigtigere, at begrundelsespligten overholdes, eftersom den udgør den eneste sikkerhed for, at den pågældende i det mindste efter vedtagelsen af denne afgørelse kan gøre brug af de retsmidler, som vedkommende har til rådighed med henblik på at anfægte lovligheden af nævnte afgørelse (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

64 Begrundelsen for en retsakt udstedt af Rådet, hvorved der foreskrives en foranstaltning om indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer, skal dermed henvise til de specifikke og konkrete grunde til, at Rådet ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse finder, at den berørte bør være omfattet af en sådan foranstaltning (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

65 Kravet om begrundelse skal imidlertid vurderes på grundlag af omstændighederne i det konkrete tilfælde, bl.a. retsaktens indhold, arten af de anførte grunde og interessen hos adressaterne i at modtage en forklaring (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

66 Det kræves således ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

67 En bebyrdende retsakt er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

68 Hvad i det foreliggende tilfælde angår sagsøgerens kendskab til den generelle sammenhæng, hvori de omhandlede restriktive foranstaltninger er blevet pålagt, bemærkes, at første til tredje betragtning til afgørelse 2011/273, som afgørelse 2011/522 og forordning nr. 878/2011 henviser til, klart redegør for de generelle begrundelser for Unionens vedtagelse af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, idet det heri hedder:

»(1) Den 29. april 2011 udtrykte Den Europæiske Union sin alvorlige bekymring over udviklingen i situationen i Syrien og over indsættelsen af militære styrker og sikkerhedsstyrker i en række syriske byer.

(2) Unionen fordømte på det kraftigste den voldelige undertrykkelse, herunder brugen af skarp ammunition, af fredelige protester forskellige steder over hele Syrien, som har resulteret i flere demonstranters død, sårede personer og vilkårlige tilbageholdelser, og opfordrede de syriske sikkerhedsstyrker til at udvise tilbageholdenhed i stedet for at praktisere undertrykkelse.

(3) I lyset af situationens alvor bør der indføres restriktive foranstaltninger over for Syrien og de personer, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien.«

69 Det følger endvidere af artikel 4 i afgørelse 2011/273, som ændret ved afgørelse 2011/522, at »alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien, personer og enheder, der drager fordel af eller støtter regimet, og fysiske eller juridiske personer og enheder med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilaget, indefryses«.

70 Det bestemmes i øvrigt i artikel 25, stk. 1, i afgørelse 2012/739, at sådanne foranstaltninger kan træffes over for de personer, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien, personer og enheder, der drager fordel af eller støtter regimet, og fysiske eller juridiske personer og enheder med tilknytning til dem.

71 Det fremgår af retspraksis, at det kan lægges til grund, at de prominente personligheder i det syriske samfund kendte til den generelle sammenhæng, som de anfægtede retsakter henviser til (jf. i denne retning dommen i sagen Makhlouf mod Rådet). I det foreliggende tilfælde er sagsøgeren, som det fremgår af sagens akter og hans egne erklæringer, en vigtig forretningsmand i Syrien, som primært handler i den farmaceutiske, den agroindustrielle og den finansielle sektor. Sagsøgeren er i øvrigt ligeledes formand for Aleppos (Syrien) industri- og handelskammer. Sagsøgeren var således nødvendigvis bekendt med den generelle sammenhæng, som de pågældende akter henviser til.

72 Hvad angår den specifikke sammenhæng for optagelsen af sagsøgerens navn på de lister, der er vedhæftet de anfægtede retsakter som bilag, fremgår det af fast retspraksis, at Rådet – for korrekt at opfylde sin forpligtelse til at begrunde en retsakt, hvorved der foreskrives restriktive foranstaltninger – skal angive de faktiske og retlige omstændigheder, som udgør det retlige grundlag for disse foranstaltninger, samt de betragtninger, der har ført til, at foranstaltningerne er blevet truffet (jf. i denne retning dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at begrundelsen for en sådan retsakt i princippet ikke alene skal henvise til de lovfæstede betingelser for at anvende de restriktive foranstaltninger, men også til de specifikke og konkrete grunde til, at Rådet ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse finder, at den berørte person bør være omfattet af sådanne foranstaltninger (jf. i denne retning og analogt Rettens dom af 12.12.2006, sag T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, Sml. II, s. 4665, præmis 146, dommen i sagen Fahas mod Rådet, præmis 53, og dom af 11.12.2012, sag T-15/11, Sina Bank mod Rådet, præmis 68).

73 Ifølge retspraksis vil en detaljeret offentliggørelse af de klagepunkter, der er fremført mod den berørte part, imidlertid ikke alene kunne kollidere med de tvingende almene hensyn, der er forbundet med Unionens og medlemsstaternes sikkerhed og varetagelsen af deres internationale forbindelser, men

den vil også kunne skade de omhandlede personer og enheders legitime interesser, for så vidt som den kan medføre alvorlig skade for disses omdømme, således at det undtagelsesvis må medgives, at det kun er konklusionen og en generel begrundelse, der skal anføres i den version af afgørelsen om indefrysning af midler, der offentliggøres i EU-Tidende, idet det hermed forudsættes, at afgørelsens specifikke og konkrete begrundelse skal formaliseres og meddeles de berørte parter på enhver anden hensigtsmæssig måde (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, præmis 147, og Rettens dom af 8.6.2011, sag T-86/11, Bamba mod Rådet, Sml. II, s. 2749, præmis 53).

74 I det foreliggende tilfælde lagde Rådet i afgørelse 2011/522, forordning nr. 878/2011, afgørelse 2011/782 og forordning nr. 36/2012 for så vidt angår optagelsen af sagsøgerens navn på listerne over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, følgende begrundelser til grund:

»formand for Aleppos industri- og handelskammer; støtter det syriske regime økonomisk«.

75 I afgørelse 2012/739, gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, gennemførelsesforordning nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255 lagde Rådet for så vidt angår optagelsen af sagsøgerens navn på listerne over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, følgende begrundelser til grund:

»Formand for Aleppos industri- og handelskammer. Næstformand for Cham Holding. Yder økonomisk støtte til det syriske regime«.

76 Det bemærkes, at de begrundelser, der fremgår af denne doms præmis 74 og 75, er tilstrækkelig klare og præcise. Henset til kriterierne for optagelse vedrørende personer, der støtter det syriske styre, og dem, der drager fordel heraf (jf. præmis 5 ovenfor), og den omstændighed, at listerne i bilagene til de anfægtede retsakter vedrører en række andre personer fra det syriske forretningsliv, var sagsøgeren i stand til at forstå, at det var på grund af hans udøvelse af væsentlige erhvervsmæssige funktioner, at han støttede det syriske styre, og at hans navn følgelig var optaget på disse lister. I forbindelse med nærværende sag har sagsøgeren i øvrigt anfægtet begrundelsen for optagelsen af hans navn på de pågældende lister.

77 Følgelig var Rådets begrundelse for de anfægtede retsakter tilstrækkelig til at opfylde den begrundelsespligt, der påhviler det i medfør af artikel 296, stk. 2, TEUF. Det første anbringende bør således forkastes.

Det femte anbringende vedrørende et urigtigt skøn

78 Sagsøgeren har anført, at Rådet har begået en skønsfejl ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, idet det har henvist til hans funktion som næstformand for Cham Holding, eftersom han ikke bestred denne post på tidspunktet for vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 1117/2012 og afgørelse 2012/739 og herefter, idet den årlige generalforsamlings udpegelse af en ny næstformand havde fået virkning den 18. september 2012.

79 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumenter.

80 Det skal indledningsvis bemærkes, at anbringendet om et urigtigt skøn først er blevet gjort gældende i anmodningen om tilpasning af påstandene af 16. juli 2013 og ikke i stævningen. Det vedrører udtrykket »næstformand for Cham Holding« og ikke de begrundelser, Rådet havde lagt til grund for den oprindelige optagelse af sagsøgerens navn på en liste over personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger.

81 Det er i denne forbindelse nævnt i denne doms præmis 49, at Rådet havde meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 29. maj 2012 om dets hensigt til at supplere begrundelsen for optagelsen af hans navn på en liste over personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, ved herefter at medtage hans funktion af næstformand for Cham Holding som begrundelse.

82 Det fremgår i øvrigt af sagens akter, at sagsøgeren ikke på Cham Holdings årlige generalforsamling den 18. september 2012 indgav sit kandidatur for at blive genvalgt til posten som næstformand.

83 Den 29. november 2012 vedtog Rådet i øvrigt afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012. Begrundelsen for optagelsen af sagsøgerens navn på listen over personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, i bilaget til disse retsakter blev ændret på den måde, som Rådet havde angivet i sit forudgående brev.

84 Det skal således fastslås, at sagsøgeren ikke længere bestred posten som næstformand for Cham Holding på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede retsakter.

85 Henset til den omstændighed, at sagsøgeren var blevet underrettet om den påtænkte ændring af begrundelsen for afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012 på det tidspunkt, hvor der foregik en ændring i Cham Holdings ledelsesorganer, kan Rådet ikke kritiseres for at have gjort brug af denne begrundelse i bilagene til de pågældende retsakter.

86 Vedrørende gennemførelsesforordning nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255 vedtaget henholdsvis den 22. april 2013 og den 31. maj 2013 skal det ikke desto mindre bemærkes, at Rådet var i stand til at berigtige dets begrundelse, idet der var gået en periode på ca. otte måneder mellem generalforsamlingen og vedtagelsen af de anfægtede retsakter.

87 Det skal ligeledes fremhæves, at sagsøgeren aldrig har anfægtet grundlaget for begrundelsen af de anfægtede retsakter for så vidt angår hans post som formand for Aleppos industri- og handelskammer. I henhold til fast retspraksis er det tilstrækkeligt, at der er én gyldig begrundelse til grund for de pågældende retsakter (jf. i denne retning Kadi II-dommen, præmis 119). Det urigtige skøn, som er fastslået i præmis 86 ovenfor vedrørende grundlaget for den yderligere begrundelse for optagelse, kan således ikke føre til retsakternes annullation.

88 Det femte anbringende må derfor forkastes.

Det tredje og det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder, herunder ejendomsretten, retten til respekt for ære og omdømme, retten til at arbejde og oprette og drive egen virksomhed samt retten til respekt for uskyldsformodningen, retten til privatlivets fred og proportionalitetsprincippet

89 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at de restriktioner af ubestemt varighed af hans ejendomsret, som er pålagt ved de anfægtede retsakter, samt den upassende karakter af begrundelserne og de manglende beviser til at berettige disse restriktioner, udgør en uforholdsmæssig og uacceptabel tilsidesættelse af hans ejendomsret.

90 Sagsøgeren har for det andet anført, at de anfægtede retsakter begrænser hans ret til respekt for ære og omdømme, hans ret til at arbejde og oprette og drive egen virksomhed samt hans ret til respekt for uskyldsformodningen, på en ulovlig måde.

91 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at de anfægtede retsakter tilsidesætter hans ret til privatlivets fred, »idet de foranstaltninger, hvorved midler indefryses, og den frie bevægelighed begrænses, ligeledes udgør et uforholdsmæssigt indgreb i sagsøgerens grundlæggende ret til respekt for sit privatliv og en tilsidesættelse af det almindelige proportionalitetsprincip«.

92 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumenter.

93 Hvad for det første angår argumentet vedrørende tilsidesættelse af sagsøgerens ret til respekt for ære og omdømme, hans ret til at arbejde og oprette og drive egen virksomhed samt hans ret til respekt for uskyldsformodningen kan dette ikke tages til følge.

94 Det bemærkes således, at det fremgår af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), at stævningen skal angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, og disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og at Retten kan udøve sin kontrol. Følgelig skal de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som et søgsmål støttes på, fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde (jf. analogt Domstolens dom af 9.1.2003, sag C-178/00, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 303, præmis 6). Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i procesreglementet (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17, præmis 68).

95 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at argumentationen vedrørende tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder, der er nævnt i præmis 90 ovenfor, ikke på en tilstrækkelig klar og præcis måde indeholder de kritikpunkter, som sagsøgeren ønsker at fremføre. Det følger heraf, at Rådet ikke har været i stand til korrekt at forberede sit forsvar, og at retten ikke ud fra en læsning af den pågældende argumentation har kunnet udøve sin kontrol.

96 Det skal i øvrigt tilføjes, at da kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1, er ufravigelige procesforudsætninger, tilkommer det Retten af egen drift at rejse et anbringende om manglende opfyldelse af disse krav (Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 74, og af 14.2.2012, sag T-267/06, Italien mod Kommissionen, præmis 35-38). Argumentet vedrørende de grundlæggende rettigheder, der er nævnt i præmis 90 ovenfor, skal således afvises.

97 Hvad for det andet angår argumentationen vedrørende tilsidesættelse af ejendomsretten, skal det først bemærkes, at ejendomsretten er del af EU-rettens generelle principper og er fastsat i artikel 17 i chartret om grundlæggende rettigheder.

98 Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at de rettigheder, der er sikret ved chartret om grundlæggende rettigheder, ikke nyder en absolut beskyttelse i EU-retten, men skal ses i sammenhæng med deres funktion i samfundet. Disse rettigheder kan derfor underlægges begrænsninger, forudsat at sådanne begrænsninger er nødvendige for at tilgodese almene hensyn, som Unionen forfølger, og forudsat at begrænsningerne ikke, når henses til deres formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i selve den beskyttede rettigheds kerne (jf. dommen i sagen Makhlouf mod Rådet, præmis 97-101 og 105).

99 Hvad angår anvendelsen af disse principper i det foreliggende tilfælde bemærkes, at sagsøgerens argumenter svarer til de argumenter, som Retten har afvist i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Makhlouf mod Rådet. Vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren er således egnede under hensyn til, at de har et formål af en så grundlæggende almen interesse for det internationale samfund som beskyttelsen af civilbefolkningen. Indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer samt forbuddet for de personer, som konstateres at være involveret i støtten til det syriske regime, mod at indrejse på EU's område kan ikke som sådan anses for uegnet.

100 De omhandlede restriktive foranstaltninger er endvidere nødvendige, for så vidt som de alternative og mindre indgribende foranstaltninger, såsom et system med forudgående tilladelse eller en efterfølgende dokumentationspligt i forhold til anvendelsen af de overførte midler, ikke lige så effektivt tillader at nå det forfulgte mål, nemlig bekæmpelse af finansieringen af det syriske styre, navnlig henset til muligheden for at omgå de pålagte restriktioner.

101 De anfægtede retsakter, som omfatter de omhandlede restriktive foranstaltninger, er i øvrigt blevet vedtaget under overholdelse af alle de garantier, som sætter sagsøgeren i stand til at udøve sin ret til forsvar, hvilket allerede er fastslået i præmis 36-58 i forbindelse med gennemgangen af det andet anbringende.

102 De anfægtede retsakter hjemler endelig mulighed for at tillade, at indefrosne midler anvendes til opfyldelse af essentielle behov eller bestemte forpligtelser, at give specifikke tilladelser til at frigive midler, andre finansielle aktiver eller andre økonomiske ressourcer og regelmæssigt at tage optagelsen på en liste op til fornyet behandling med henblik på at sikre, at de personer og enheder, som ikke længere opfylder kriterierne for at fremgå af den omtvistede liste, slettes herfra.

103 Hvad for det tredje angår argumentationen vedrørende tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivets fred bemærkes, at de anfægtede retsakter ligeledes bestemmer, at en medlemsstats kompetente myndighed kan tillade indrejse på dens område af presserende humanitære årsager (Rettens dom af 12.3.2014, sag T-202/12, Al Assad mod Rådet, præmis 119).

104 Det følger heraf, at de begrænsninger af ejendomsretten og beskyttelsen af sagsøgerens privatliv, som de anfægtede afgørelser har forårsaget – grundet den afgørende betydning af beskyttelsen af den syriske civilbefolkning og de indrømmelser, der er omhandlet i de anfægtede afgørelser – ikke står i urimeligt forhold hertil, henset til det forfulgte mål.

105 Det tredje og det fjerde anbringende kan herefter ikke tiltrædes.

106 Følgelig skal Rådet frifindes, uden at det er fornødent at tage stilling til anmodningerne om tilpasning af påstandene indgivet på tidspunktet for replikken og ved processkrift af 16. juli 2013.

Sagens omkostninger

107 l henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges ham at bære sine egne omkostninger og betale Rådets omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler, i overensstemmelse med sidstnævntes påstand herom.

108 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen bærer således sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Fares Al-Chihabi bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. april 2015.

Underskrifter